

[Finansministeren.]

har været inde på disse betragtninger, må det vel være rigtigt, at jeg giver et par oplysninger om det. Det stiller sig sådan, at ordningen vedrørende mejeriprodukterne i finansåret koster 120 mill. kr.; som jeg allerede har oplyst. Ordningen vedrørende dagspressen koster 20 mill. kr. Den ordning, vi lavede for hotellerne, og som jeg tror hele udvalget var enig i — jeg har ikke følt nogen modsætning dér — koster 10 mill. kr. Nedsættelsen af afgiften for radio og TV fra 30 til 20 pct., og som jeg faktisk også tror at udvalget som helhed ville have været enig om, hvis man var kommet frem til forlig, koster 7 mill. kr.

Importørordningen, som skulle, jeg vil ikke sige ligestille importørerne med andre erhvervsgrene, men i hvert fald give dem en bedre og mere rimelig stilling end den, de havde, og en mere rimelig stilling — det var jo mig selv, der foreslog i udvalget, at de skulle have en hjælp, og det var der også almindelig enighed om — koster 165 millioner. Alt dette koster altså godt 300 mill. kr. Det er disse 300 mill. kr., man siger at jeg har tryllet op af den høje hat. Men her skal man så lægge mærke til, at de 165 mill. kr. var noget, udvalget allerede havde besluttet, og at hotelordningen ligeledes havde almindelig tilslutning i udvalget. Det er da i hvert fald de 175 millioner, og jeg går ud fra, at afgiften på radio og TV måske også ville være blevet accepteret, som jeg har sagt. Tilbage bliver der altså ca. 150 mill. kr. og ikke 300 mill. kr., som man her har sagt. Men så skal vi endelig huske, at der ved samme aftale blev lavet den ordning, at man nu tog faktureringsmetoden i stedet for den valgfrie ordning, og det betød, at vi likviditetsmæssigt fik 300 mill. kr. mere, end vi ellers kunne regne med, og det er det, der gør, at jeg som finansminister har kunnet tilslutte mig dette med god samvittighed ud fra en mere økonomisk vurdering af, hvad et sådant forlig ville give af påvirkning for samfundsøkonomien. Der er altså ikke soldet med pengene i den aftale, der er truffet her; tværtimod, den indeholder en lille stramning.

Så er der spørgsmålet om fritagelsen for personbefordringen, men her har det jo hele tiden været sådan, at det forslag, der

herom blev fremsat fra hr. Aksel Larsens side i udvalget, bestandig har været ledsaget af et andet forslag, nemlig at taksterne så skulle sættes tilsvarende op. Der er altså heller ikke her tale om, at man har forsøgt at forringe den finansielle stilling, for taksterne skal naturligvis sættes tilsvarende op. Derfor må jeg helt afvise det, der har været sagt her i dag om, at man ved dette forlig skulle have bevæget sig ind i en mere letsindig finanspolitik; det har man absolut ikke.

Hvis man skal vurdere, om dette kasseoverskud på 150-200 mill. kr. er for lille, eller om det er tilstrækkeligt, må der, som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom på, tages hensyn til, at der ved overgangen til merværdiafgiften sker en forsinkelse af indbetalingerne til statskassen af de momsbeløb, som forbrugerne betaler — eller sagt på en anden måde: kun to tredjedele af det beløb, som forbrugerne betaler i moms i tiden fra 1. juli 1967 til 31. marts 1968, når at blive afregnet til statskassen inden den 31. marts 1968. Det er jo klart, at der her alene er tale om et overgangsfænomen, en engangsvirkning det første finansår, hvor momsen er i kraft; men virkningen er i 1967-68 den, at der sker en begrænsning i forbruget ud over det, kasseoverskuddet viser, og det er jo det afgørende.

Vi regner derfor i hvert fald med — noget skal vi jo regne med — at den samfundsøkonomiske stramning fra 1. juli 1967 vil blive af nogenlunde samme størrelse som i indeværende finansår, altså svarende til et kasseoverskud på ca. 800 mill. kr. for hele året, eller et større kasseoverskud og en noget større stramning end den, vi tidligere havde foreslået med et kasseoverskud på knap 500 mill. kr.

Nu er det jo rigtigt, som fru Grethe Philip sagde, at man ikke kan udmåle kasseoverskud på kroner og øre; man kan nok stille nogle tal op, der fører til et sådant resultat, men vi ved jo alle sammen, hvor vanskeligt det er. Dette gælder endnu mere, når man skal anlægge en betragtning som den, vi her har prøvet at anlægge. Men jeg kan da sige her i dag — og jeg mener, det er vigtigt, at det bliver sagt både til fru Grethe Philip og selvfølgelig til hele folketinget — at der ligger en nøje vurdering bag dette,